

да подържа горенето, и вещество, което да дава цвѣтъ на пламъка. Всичкитѣ трѣбва да бждатъ добре изсушени и поотдѣлно стрити на ситенъ прахъ.

Като горящи вещества при приготвянето на бенгалскитѣ огньове се употрѣбаватъ най-често сѣра, шеллакъ или захаръ (млѣчна и обикновена). Сѣра се употрѣбавя само въ такива смѣси, които ще бждатъ горени на открито — на площадъ, въ градина, на полето — или съ тѣхъ ще бждатъ пълнени ракети, защото при изгарянето си сѣрата дава силно раздразнителенъ и задушливъ димъ и ще развали въздуха въ помѣщението, гдето би се изгорила смѣсьта. Такива смѣси, които ще бждатъ горени въ затворено помѣщение, напимѣръ въ театраленъ салонъ, се правятъ, вмѣсто съ сѣра, съ шеллакъ или захаръ, които при изгаряне не даватъ такъвъ зловреденъ димъ.

Втората съставна часть на бенгалския огънь е вещество, което подпомага, ускорява изгарянето на смѣсьта. То трѣбва да съдържа много кислородъ. Като такива вещества се употрѣбаватъ най-често селитрата и бертолетовата соль — по-често последната.

Третата съставна часть на бенгалския огънь е вещество, което оцвѣтява неговия пламъкъ въ жълтъ, зеленъ, червенъ или синъ. Това сж химически съединения, които при високата температура, която се развива при горенето, се превръщатъ отчасти въ въздухообразни тѣла и даватъ цвѣтъ на пламъка. За червенъ пламъкъ, напимѣръ, се употрѣбаватъ стронциевы съединения, най-често стронциевъ нитратъ; за зеленъ пламъкъ, бариеви и борни съединения: бариевъ нитратъ и борна киселина; за синъ пламъкъ — медни съединения: медно-амониевъ сулфатъ; за жълтъ пламъкъ, натриеви съединения: натриевъ хлоридъ и нитратъ. Металитѣ магнезий и алуминий изгарятъ съ ослѣпителна бѣла свѣтлина; стритиятъ на прахъ цинкъ дава нѣжна гължбова свѣтлина, месингътъ — зелена, медта — синя. Издухано